Qui n'ha begut

Per EloiA el dl., 27/09/2010 - 09:00

Mishima
-
Set tota la vida

Lletra original

Qui n'ha begut
En tindrà set tota la vida
Qui ho ha deixat
Ja no suporta el pas dels dies

Enganxa més que l'heroïna
I és tan eficaç com l'aspirina

Diu que et transporta a un altre planeta
T'inflama el cor amb mil somriures
i del cel fa caure espurnes d'or
per cada moment que tornes a viure

I ara tu digue'm si és veritat
el que m'han dit que vas explicant
Diu que tu també ho has provat
Digues, que ho recordes?
O quan ho deixes tot s'oblida?

I ara tu digue'm si és veritat
o tu tampoc saps ben bé de què et parlo
Digue'm si és veritat
Digue'm que no pot ser
que això també sigui mentida

Diu que et transporta a un altre planeta
T'inflama el cor amb mil somriures
i del cel fa caure espurnes d'or
per cada moment que tornes a viure

Lletra traduïda

Dóna’m un vas de set, que em moro d’aigua!!!

La cançó ens deixa en el misteri, no desvetlla què és això que li inflama el cor amb mil somrriures, això del qual no podria suportar que no fos veritat perquè li dóna la vida. Què és això que és tant fort i que tant marca als qui ho han tastat?

La cançó podria parlar d’una droga o d’una altra cosa. Posat en color cristià, podriem suposar que aquest secret és el descobriment d’un amor gegant, d’un amor a mida d’un Déu? Creus que és lícit fer aquesta suposició? Creus que la frase se Sta. Teresa “Nada te turbe, nada te espante, sólo Dios basta” pot ser fruit d’una persona que ha begut un amor molt gran? Creus que fer “experiència de Déu” deu ser alguna cosa així? Què és allò que en la teva vida t’omple de mil somrriures i que no podries suportar que fos mentida? Què és allò que sense el qual no podries suportar els pas dels dies?

Del mar a la font (Marta Nin “Dones en camí”, PAM)

“(...) En apropar-se al pou va veure un home assegut allà a la vora, semblava que estigués cansat, devia haver caminat molt. Era jueu, la Sèrah es va sorprendre que estigués en un territori samarità, considerat impur per als jueus. En cara es va sorprendre més quan el jueu la va saludar i li va demanar si li podia donar aigua (...) La Sèrah es va torbar. Potser l’home gosava parlar-li perquè havia endevinat en ella una vida rendida al llit del millor postor.

- Com és que tu, que ets jueu, em demanes aigua a mi, que sóc una samaritana? – li va dir Sèrah.
- Si tu coneguessis el do de Déu i qui és qui et diu: “Dóna’m aigua”, ets tu qui li n’hauries demanat, i ell t’hauria donat aigua viva – li va contestar el jueu.

No comprenia molt bé aquelles paraules (...) Però encara que tot allò no tingués aparentment cap sentit, aquells mots semblaven desvetllar-la d’un llarg ensopiment. Tenia set. Li coïen els llavis, se sentia la boca seva i pastosa com quan passava llargues estones als esculls de Cesarea. Va mirar al seu voltant i va comprendre aleshores què era el que de seguida havia notat diferent d’aquell paisatge. Va entendre que el mar havia esdevingut part intrínseca del seu horitzó interior i ara, a Sicar, el buscava inútilment al seu voltant. Savia també que el mar, malgrat la seva infinitud, no podria assedegar-la. Aleshores, l’home del pou va afegir:

-Tots els qui veuen aigua d’aquesta tornen a tenir set. Però qui en begui de l’aigua que jo li donaré mai més no tindrà set: es convertirà dintre d’ell en una font d’on brollarà vida eterna.

Va ser com una d’aquelles onades immenses que arribaven a l’escull mentre ella tenia els peus dins l’aigua del mar. Aquest cop l’ona no topava amb força aïrada. Deixondia la Sèrah amb la seva espuma arrissada, suau i ferma alhora, allunyant-la de la por i abraçant-la d’una manera desconeguda però esperada, desitjada."